

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci

žalobce: **M. a.s.**
sídlem V. n.
P.
zastoupeného Mgr. T. S.
obecnou zmocněnkyní
bytem X
adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11
150 21 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. X,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce podal žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný jeho odvolání proti platebnímu výměru Městského úřadu Beroun zamítl a platební výměr potvrdil. Městský úřad Beroun vyměřil platebním výměrem ze dne 12. 9. 2012,

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

č.j. X, podle § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném před 1. 1. 2012 a obecně závazné vyhlášky města Beroun č. X o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, ve znění účinném před 1. 2. 2012 a v souladu s daňovým řádem místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to za období 1. 9. 2010 do 31. 12. 2011 v celkové výši 67.384,- Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného, potažmo platební výměr, napadá v celém rozsahu pro jeho nesprávnost, nezákonnost, resp. protiústavnost.
3. Namítl, že žalovaný i správce poplatku při výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky nezohlednili, v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), týkající se problematiky existence více výkladů veřejnoprávní normy, obecné právní zásady in dubio pro libertate, resp. in dubio mitius. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil fakt, že část místních poplatků vyměřených platebním výměrem je již prekludována.
4. Dále namítl, že žalovaný i správce poplatku porušili v důsledku uvedených skutečností jeho ústavně a mezinárodněprávně garantovaná práva vlastnit majetek, tento pokojně užívat (čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě) a ústavně zakotvenou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny).
5. Namítl, že předmět zpoplatnění „jiné technické herní zařízení“ je nepřesnou úpravou, která vyvolává dlouhodobě pochybnosti o správném výkladu. Výklad, který žalobce zastává, je nejen možný, ale i rozumný a nikoliv nepřesvědčivý, což plně postačuje k tomu, aby byl v oblasti daňového práva, tedy i místních poplatků, aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec, či co nejméně zasahuje do práv nebo svobod soukromého subjektu. Ačkoli žalovaný v rozhodnutí tvrdí, že v případě výkladu pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu ve smyslu § 1 g zákona o místních poplatcích, existuje jen jediný přesvědčivý výklad, a to výklad zastávaný žalovaným, v daném případě není pochyb o tom, že existuje více výkladů. Protože si byl zákonodárce vědom svého selhání, přijal později další novelu zákona o místních poplatcích zákonem č. 300/2011 Sb., a pojem „jiné technické herní zařízení“ ze zákona vypustil a nahradil jej úpravou, že obce byly nově oprávněny vybírat místní poplatek za *provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému*. Pokud by předchozí úprava byla jasná, pak by zákonodárce předmětnou novelizaci doajista nepřijímal.
6. Žalobce uvedl, že je třeba popsané selhání zákonodárce klást k tíži státu, v případě místních poplatků obcím, které jsou v roli příjemce zákonem stanoveného odvodu. Poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. X, ve kterém soud označil za jednu ze základních zásad daňového práva zásadu, že „v případě, že daňový zákon z důvodu své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo „mezery v zákoně“ umožňuje více rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější (neboť je věcí státu, aby formuloval své daňové zákony natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti; v opačném případě by se jednalo o nepřipustnou libovůli zákonodárce)“.

7. Žalobce proto uzavřel, že pokud správní orgány při výkladu relevantní právní úpravy, pokud jde o předmět zpoplatnění, nezohlednily, v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a NSS týkající se problematiky existence více výkladů veřejnoprávní normy, obecné právní zásady, zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti.
8. Dále žalobce uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že platebním výměrem mu byly vyměřeny místní poplatky za období, za které mu již poplatkovou povinnost nelze uložit z důvodu prekluze. Místní poplatek za období roku 2010 bylo třeba vyměřit nejpozději do 31. 12. 2013, jinak se poplatková povinnost prekluduje. Správce poplatku vyměřil místní poplatky za předmětné období platebním výměrem až v r. 2012, přičemž platební výměr nabyl právní moci až doručením rozhodnutí zástupci žalobce 22. 10. 2015, tj. až po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť poplatková povinnost se ke dni 31. 12. 2013 podle § 12 zákona o místních poplatcích prekludovala. Žalovaný proto zásadním způsobem pochybil, když v rozporu se zákonem o místních poplatcích potvrdil platební výměr i v části týkající se vyměření místních poplatků za jiná technická herní zařízení i v r. 2010. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí žalovaného i platební výměr jsou nezákonné, neboť jimi byla uložena i poplatková povinnost, která je od 1. 1. 2014 již prekludovaná. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i platební výměr Městského úřadu Beroun zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že dne 25. 8. 2010, 5. 9. 2010 a 24. 1. 2011 společnost M., a.s. splnila dopisem ohlašovací povinnost uloženou obecně závaznou vyhláškou. Protože společnost částku ve stanoveném termínu neuhradila v celkové výši, byl jí dne 12. 9. 2012 doručen platební výměr za období září až prosinec 2010 a celý rok 2011 v celkové výši 67.384,-Kč. Žalovaný uvedl, že má za to, že v této věci bylo postupováno v souladu s právními předpisy, odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
11. Dne 25. 8. 2010 podal žalobce městskému úřadu Ohlášení k místnímu poplatku za provozované technické zařízení povolené Ministerstvem financí ČR a to za 3. a 4. čtvrtletí r. 2010. Ohlásil v něm mimo jiné i spuštění C. M. L. dne 24. 8. 2010. K ohlášení připojil rozhodnutí MF ze dne 21. 5. 2010, č.j. X, kterým bylo doplněno rozhodnutí MF č.j. X ze dne 8. 1. 2010 tak, že se schvaluje provozování a umístění nových hráčských stanic (terminálů) v herních střediscích, mimo jiné v herně D. v Berouně, model M. L., výrobní číslo (dále jen v.č.) X, v.č. X a v.č. X.
12. Dne 12. 9. 2012 Městský úřad Beroun jako správce poplatku (dále jen správce poplatku) vydal platební výměr č.j. X na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, kterým žalobci vyměřil poplatek za herní zařízení za období 1. 9. 2010 do 30. 12. 2011 ve výši rozdílu mezi celkovou výší poplatku (157.352,-Kč) a uhrazenou částkou (89.968,-Kč) v celkové výši 67.384,-Kč. Rozhodnutí odůvodnil správce poplatku tím, že podle čl. 2 obecně závazné vyhlášky č. 1/2010 a § 10 zákona o místních poplatcích vznikla poplatníkovi povinnost k místnímu poplatku za období 1. 9. 2010 do 31. 12. 2011 v celkové výši 157.352,-Kč a vyjmenoval jednotlivá herní zařízení a období, za které u každého z nich místní poplatek vyměřil.

13. Dále městský úřad uvedl, že ohlašovací povinnost ohledně zahájení provozu poplatníků splnil oznámeními ze dne 25. 8. 2010, ale pouze u Centrálních loterních systémů, C. K. V., C. P., CLS M. L. a elektromechanické rulety. V ohlášení poplatník uvedl, že z rozhodnutí MF o povolení provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím centrálního loterního systému pod určitým názvem je zřejmé, že IVT (interaktivní videoloterijní terminály) nejsou samostatným zařízením a jsou pouze jednou ze tří součástí jediného technického celku, tzv. centrálního loterního systému. Je tohoto názoru, že nelze jednu část tohoto celku podříditi režimu místních poplatků. Poplatník tedy splnil poplatkovou povinnost pouze za jednotlivé C. (C. K. V., C. P., C. M. L.) jako celek.
14. K námitce poplatníka, že část loterního systému nelze podříditi režimu místních poplatků, správce poplatku uvedl, že zákon, kterým se mění zákon o místních poplatcích, dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty. Sjednocuje tedy poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci MF. V § 10a zákona o místních poplatcích bylo uvedeno, že tomuto poplatku podléhá každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF. Provoz každého jednotlivého IVT napojeného na jeden centrální systém je proto možno zpoplatnit ve smyslu zákona o místních poplatcích jako jiné technické herní zařízení, obdobně jako jsou zpoplatňovány výherní hrací přístroje. Správce poplatku odkázal na názor ÚS v nálezu X a zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony. Svou poplatkovou povinnost splnil poplatník pouze částečně ve výši 89.968,-Kč, proto správce poplatku přistoupil k vyměření místního poplatku platebním výměrem, a to ve výši rozdílu mezi celkovou výší poplatku a uhrazenou částkou.
15. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil. K námitce žalobce, že zákon, kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích, je v rozporu s ústavním pořádkem ČR, uvedl, že jediným, komu přísluší posuzovat ústavnost zákona je Ústavní soud. Poukázal na jeho nález sp. zn. X ze dne 9. 1. 2013. K výhradě žalobce, že předmět zpoplatnění je nesprávně posouzen, uvedl, že jiným technickým herním zařízením ve smyslu zákona č. 202/1990 Sb. je třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje dle § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 tohoto zákona. Do této kategorie her patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému, včetně interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za jiné technické herní zařízení, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterního terminálu. U jiných technických herních zařízení podle zákona o místních poplatcích stačilo, že byla povolena MF a nemusela být provozována. Námitka protiprávnosti zpoplatnění jiných technických herních zařízení povolených MF je tedy nedůvodná.
16. K námitce porušení zásady in dubio mitius žalovaný uvedl, že tato obecná právní zásada není v daném poplatkovém řízení porušována, jak žalobce namítá, neboť loterie nebo jiná

podobná hra, kterou provozuje, spadá pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění platném do 31. 12. 2011, jak je vyjádřeno v rozsudku sp. zn. 10 A 61/2011 ze dne 25. 10. 2011 Krajského soudu v Českých Budějovicích. Tato námitka tedy není důvodná. Žalovaný dospěl k závěru, že Městský úřad Beroun postupoval v souladu s obecně závaznou vyhláškou města Beroun č. 1/2010 a v souladu se zákonem o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2011, a proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

17. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích námitek, které žalobce uplatnil, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
18. K námitce žalobce, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože správní orgány nezohlednily v rozporu s ustálenou judikaturou NSS a Ústavního soudu obecnou právní zásadu „in dubio pro libertate“ a „in dubio mitius“, soud uvádí:
19. Otázka zpoplatnění koncové jednotky centrálního loterijního systému je ustáleně řešena judikaturou NSS jakožto orgánu zajišťujícího jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.), který např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č.j. X uvedl: *„interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka, přičemž § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“*. V tomto rozsudku NSS také uvedl, že *„aby bylo možno považovat technické zařízení za „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce (...). Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, mohli by provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.“* Tento právní názor reflektovala i následná judikatura správních soudů, např. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č.j. X. Závěry této judikatury správních soudů opakovaně potvrdil i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 19. 5. 2015, sp.zn. X). Opakovaně vypořádal NSS i námitku týkající se porušení principu in dubio pro libertate (in dubio mitius). Z rozsudků NSS ze dne 25. 7. 2013, č.j. X, nebo ze dne 29. 8. 2014, č.j. X, vyplývá, že k aplikaci tohoto principu je třeba přistoupit v případě, kdy je přítomen rovnocenný konkurenční výklad práva, nikoliv pouze výklad obtížně obhajitelný a formalistický. Soud proto neshledal námitku žalobce důvodnou.
20. K námitce žalobce, že platebním výměrem mu byly vyměřeny místní poplatky za období do konce roku 2010, za které mu již poplatkovou povinnost nelze uložit z důvodu prekluze, soud uvádí následující:
21. Běh prekluzivní lhůty pro vyměření místních poplatků za září až prosinec 2010 upravuje zákon o místních poplatcích ve znění do 31. 12. 2010, v § 12, ve kterém je v odst. 1 uvedeno: *„pokud poplatník nebo plátcé nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla.“* Podle odst. 2 tohoto

ustanovení „byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla.“

22. Podle čl. 2 bodu 3 obecně závazné vyhlášky města Beroun č. X, která nabyla účinnosti 1. září 2010, „poplatková povinnost vzniká dnem uvedení povoleného VHP nebo jiného technického herního zařízení do provozu a zaniká dnem ukončení jejich provozu.“
23. V dané věci žalobce uvedl technická herní zařízení do provozu dne 25. 8. 2010, tedy lhůta pro vyměření poplatku za období od září do prosince 2010 (za které mu byl vyměřen místní poplatek za herní zařízení v.č. X, X a X napadeným platebním výměrem) počala běžet dne 31. 12. 2010.
24. Soud se dále zabýval tím, zda před uplynutím prekluzivní lhůty k vyměření poplatku (to je do 31. 12. 2013), byl učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích. Pokud by se tak nestalo, je zjevné, že lhůta pro vyměření místního poplatku za spornou část roku 2010 v dané věci uplynula již dne 31. 12. 2013, tedy před pravomocným vyměřením místního poplatku dnem 22. 10. 2015.
25. Výkladem pojmu „úkon směřující k vyměření nebo doměření daně“ se zabýval NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, č.j. X, který uvedl, že úkon správce daně „může být úkonem podle § 47 odst. 2 daňového řádu zakládajícím běh nové prekluzivní lhůty za podmínky, že se jedná o úkon zahájený před uplynutím lhůty, vychází z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti výše předchozího vyměření, směřuje k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení, je svou povahou přiměřený rozsahu nezbytných zjištění a jsou při něm zachována práva daňového subjektu na součinnost.“
26. Ze správního spisu soud zjistil, že Městský úřad Beroun (dále jen městský úřad) požádal emailem dne 27. 2. 2012 žalobce o vyplnění připojené tabulky o zahájení a ukončení provozu herních zařízení výrobní číslo X, X, X, X, X, X v herně G. a výrobní číslo X, X a X v herně D.. Dále žalovaný požádal o zaslání rozhodnutí Ministerstva financí o povolení herního zařízení výrobní číslo X, X a X a na zařízení výrobního čísla X, pokud bylo povoleno.
27. Stejnou žádost o vyplnění tabulky zaslal městský úřad žalobci datovou zprávou dne 12. 3. 2012, a opakovaně dne 28. 5. 2012.
28. Na tyto žádosti městského úřadu žalobce dopisem ze dne 28. 5. 2012 sdělil, že je názoru, že požadovaný seznam je bezpředmětný z důvodu, že místními poplatky mohou být zpoplatněny v případě technických herních zařízení CLS toliko celé centrální loterní systémy provozované na území města, nikoli jednotlivé koncové terminály, jakožto pouhé součásti těchto technických herních zařízení CLS a připojil požadovanou tabulku o zahájení a ukončení provozu jednotlivých zařízení. Z této tabulky vyplývá, že zařízení v.č. X zahájilo provoz 8. 2. 2010, v.č. X zahájilo provoz 18. 4. 2011, zařízení v.č. X a X nebyla dána do provozu, v.č. X zahájilo provoz 8. 2. 2010 a ukončilo provoz 4. 3. 2011 a v.č. X zahájilo provoz 8. 2. 2010. Zařízení v.č. X, X a X zahájila provoz 24. 8. 2010.

29. Soud hodnotil shora uvedené výzvy městského úřadu z pohledu § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích, tedy zda se jedná o úkony směřující k vyměření nebo doměření poplatku, a dospěl k závěru, že se o tyto úkony jedná.
30. Žalobce totiž nesplnil řádně svou ohlašovací povinnost k místnímu poplatku (dále jen poplatková povinnost) za provozované technické zařízení povolené MF ze dne 25. 8. 2010, neboť neuvedl v Ohlášení všechny jednotlivé herní terminály, na které se jeho poplatková povinnost vztahuje. Žalobce vycházel mylně z toho, že poplatkové povinnosti podléhá pouze centrální loterijní systém a tyto systémy v Ohlášení uvedl s tím, že oznámil, kdy byly povoleny a kdy byly spuštěny, přičemž k ohlášení připojil rozhodnutí MF, kterým bylo schváleno provozování a umístění nových hráčských stanic terminálů v jednotlivých herních střediscích. V tomto Ohlášení však neuvedl u jednotlivých herních terminálů, kdy byly uvedeny do provozu, tedy kdy byly spuštěny. Je pravdou, že tyto jednotlivé herní terminály byly uvedeny jednotlivě v rozhodnutí MF, kterým MF schvaluje provozování a umístění nových hráčských stanic (terminálů) v herních střediscích, ovšem v této tabulce obsažené v rozhodnutí MF chybí datum zprovoznění každého z nich. V Ohlášení je uvedeno datum spuštění C. M. L., zde však zase chybí, jak bylo uvedeno výše, datum spuštění jednotlivých koncových terminálů. Soud tedy shrnuje, že výzvu žalovaného k vyplnění tabulky o tom, kdy byly jednotlivé hráčské terminály spuštěny, je nutné považovat za úkon podle § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích, který přerušuje lhůtu ke stanovení místního poplatku. V souladu s tímto ustanovením tedy začala lhůta k vyměření místního poplatku běžet až *od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn, tedy od konce r. 2012, to je od 31. 12. 2012*. Nová prekluzivní lhůta tedy skončila 31. 12. 2015.
31. Protože k pravomocnému vyměření poplatkové povinnosti došlo až dnem doručení rozhodnutí právnímu zástupci žalobce dnem 22. 10. 2015, neboť poplatek je správním orgánem vyměřen teprve tehdy, až rozhodnutí o jeho vyměření nabude právní moci, byla žalobci poplatková povinnost vyměřena v rámci běhu tříleté prekluzivní lhůty, tedy v souladu s § 12 odst. 1 zákona o místních poplatcích účinného do 31. 12. 2010.
32. Soud shledal námitku prekluze vyměření místních poplatků za r. 2010 nedůvodnou. Protože obě námitky žalobce jsou nedůvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) zamítl.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, neboť neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2017

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu